

bratrow wobroćić. Wójcech slubi tež, zo z přijecom křescijanstwa Łužičenjo swobodu njezhubja, ale zo ju z tym bóle wobtwjerdža. Zhubjenja swobody bojachu so słowjanske ludy, z Němcami mjezowace, teho dla so tež zapjerachu přijecu křescijanstwa, dokelž Němcy, zawjedźujcy křescijanstwo přeměnicu často Słowjanow do njewólnikow.

A tak poča pomałku so rozšěrjeć wučba Khrystusowa w słowjanskim narodze Serbow-Łužičanow, a to nic z mječom, ale z lubosću, tak jako su Zbóžnik a přeni japoštoli wučili.

III.

Něšto wo wěrje starodawnych Słowjanow.

Serbjo - Łužičenjo, kotřiž słušeja do Słowjanow, česáčachu, prjedy hač Khrystusowu wučbu přijachu, bohow, ke kotrymž so tež druzy Słowjenjo modlachu. Runjež běchu naši starodawni słowjanscy prjedomnicy pohanjo, běše tola jich wěra dospołniša hač pola druhich pohanskich narodow. Słowjenjo wěrjachu do njesmjertnosće duše a do jeneho Boha, kotryž knježo w njebju so njestara wo zeńske naležnosće. Teho dla wěrjachu tež do mnohich bohow, kotrychž zajimuju čłowske naležnosće.

Běchu pak wšelacy bohojo. Jeni z nich běchu dobri abo běli bohojo, a druzy zli abo čorni. Na čole bělych bohow stoješe Bělybóh abo Bělbog, a na čole čornych Čornybóh abo Čornobog. Tutaj dwaj bohaj wosebiće pola Serbow-Łužičanow česć dostawaštaj. Do bělych abo dobrych bohow słušeše Swjadowid, kotrehož postawa měješe štyri hłowy, zo by móhl hladać do wšěch štyri stronow swěta. Běše tež bóh, kotryž so mjenowaše Triglav, t. j. Třihłow, dokelž měješe tři hłowy. Běše to wěste podobnistwo abo